

λοντα τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τὴν θυρίδα τῆς πύλης τῶν φυλακῶν.

— Μπα! τί γίνεσαι, Μανώλη; τοῦ εἶπα.

Ὁ ἐξωμότης συνωφρυνώθη καὶ ἐπρόφερε μίαν βρωμερὰν ὕβριν :

— Μουτταφᾶ μὲ λένε. Τοῦρκος ἐγεννήθηκα καὶ τοῦρκος θ' ἀποθάνω !

— Ὡστε ἐτούρκεψες πάλι ;

— Ναί, ἐτούρκεψα, μού ἀπήντησε μὲ τραχύτητα προκλητικὴν.

Ἐπειτα παρατηρήσας γύρω του καὶ ἰδὼν ὅτι οὐδεὶς τὸν ἤκουε, ἐμειδίασε μὲ τὸ πλήρες κυνισμοῦ μειδιάματά του καὶ ἐψιθύρισε :

— Τζάνε μου, ἐτσὰ καλλίτερα. Ὅπου'χει δυὸ ἀγαπητικὲς ἔχει χαρὰ μεγάλη — Ὅντε μαλώνει μὲ τὴ μιὰ πακίνει μὲ τὴν ἄλλη. Στὸν κάτω κόσμον θὰ μὲ συνορίζουνται δυό· ὁ Μουχαμέτης καὶ ὁ Χριστὸς.

I. ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Ποῦ τὴν τραβάτε, ὦ γραμματισμένοι,
τὴ νέα γλῶσσα τὴν ἐλληνικὴν ;

Ἐμπρὸς ἐκείνη μόνη της πηγαίνει

ἀφῆτε τὴν νὰ ἰδοῦμε ποῦ θὰ βγῇ.

Τὴν σέρνετε ὀπίσω τὴν καυμένην,

ἐνῶ αὐτὴ ἐμπρὸς γερὰ πατεῖ.

Θὰ σπάσῃ τὸ σχοινὶ ποῦ τὴν τραβάτε,

καὶ ὅλοι σας τάνάσκελα θὰ πᾶτε !

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ